

HENK H. IS DE VOLGENDE LUCIA DE BERK-ZAAK



(Naar een artikel van Klaas Boomsma in de Metro van 15 april 2010)

Henk H. is in 2003 tot twintig jaar celstraf veroordeeld voor moord op de 37-jarige Pim Overzier uit Apeldoorn. Pim werd op 4 december 2001 vermist. Hij werd dood en begraven teruggevonden in een bos in Flevoland bij een homo-ontmoetingsplaats. Henk zou de 1.92 meter lange en 90 kilo zware Pim hebben vermoord omdat die iets met de vriendin van Henk zou hebben. Volgens justitie en de rechters heeft Henk H. Pim in zijn auto gelokt om met hem vanuit Apeldoorn naar Flevoland te rijden, waar hij hem zou hebben overweldigd, vermoord, naar een plek tachtig meter verderop geslept en daar begraven. Dit alles in het pikkedonker en in zijn eentje. Zijn verdediging meent dat het onmogelijk is dat de twintig jaar oudere, veel kleinere en tengerder Henk dat kan hebben gedaan.

“Het risico is levensgroot dat Henk H. het slachtoffer is van de zoveelste gerechtelijke dwaling in ons land”, stelt advocaat Geert-Jan Knoops. Hij werkt samen met professor Derksen aan de zaak. “Hij is op volkomen onjuiste en suggestieve gronden tot twintig jaar veroordeeld voor een ‘moord’ die geen moord was, simpelweg omdat de doodsoorzaak nooit is vastgesteld. Verder heeft de kroongetuige in deze zaak een man beschreven – de zogenaamde dader – wiens signalement honderd procent afweek van dat van H.”, aldus mr. Knoops.

De Commissie Evaluatie Afgesloten Strafzaken (CEAS) onderzoekt de zaak. De kans is reëel dat de CEAS adviseert om de zaak te herzien. “De verdediging heeft intussen twee reconstructies met Henk H. op de ‘crime scene’ uitgevoerd. Hieruit blijkt dat het onmogelijk is dat Henk het feit zoals ‘bewezen’ heeft gepleegd.

De leden van Hart voor de Zaak Henk H.

Inhoud:

I	Een moordzaak zonder moord	3
II	Wat ging er aan Pim Overzier's dood vooraf?	4
III	Hoe raakte Henk H. bij de zaak betrokken?	6
IV	Er is geen bewijs voor Henk H.'s betrokkenheid noch voor moord.	8
V	Hoe en door wie werd Pim Overzier begraven?	9
VI	Zou verstikking de doodsoorzaak kunnen zijn?	10
VII	De huisarts en het medisch dossier van Pim Overzier.	11
VIII	Een natuurlijke dood.	12
IX	De rechters en de politie proberen hun hachje te redden.	14
X	Deskundigen schrijven over de fouten van het OM.	15
XI	Kwam het OM te snel tot de conclusie 'moord'?	16
XII	Henk H. was fysiek niet in staat de vermeende moord te begaan.	17
XIII	Ontlastende bewijzen op een rij.	19
XIV	Meest waarschijnlijke gang van zaken.	21

I. Een moordzaak zonder moord

Een moordzaak zonder moord

Hoe kon het gebeuren dat Henk H. werd veroordeeld voor moord op Pim Overzier terwijl uit de sectie niets bleek van een moord? De enige aanwijzingen wezen zelfs op een natuurlijke doodsoorzaak, namelijk een acuut hartfalen.

Dat kon doordat de rechters de uitspraak van de patholoog-anatoom over de mogelijkheid van een natuurlijke dood aan de kant schoven omdat zij deze uitspraak verkeerd beoordeelden.

Patholoog-anatoom: Geen spoor van geweld

Volgens het sectierapport van de patholoog-anatoom dr. Visser vertoonde het lichaam van Pim Overzier geen spoor van geweld noch van vergiftiging. Er zat nog geen krasje op zijn lichaam, geen blauwe plekken en een gave schedel. Dr. Visser sloot zelfs geweld uit. Maar als er geen spoor van geweld is, hoe kan de tengere Henk H. de kop grotere en 25 kg zwaardere Pim dan hebben overweldigd? Henk heeft een tenger postuur en bezit geen gevechtstechnieken. Bovendien was hij 20 jaar ouder dan Pim.

Rechter: Het moet wel een moord zijn

Het OM en de rechters oordeelden dat het wel een moord moest zijn omdat Pim Overzier werd begraven op een homo-ontmoetingsplaats in de Flevopolder bij Dronten en omdat in de auto van Henk H. een minuscuul DNA-vlekje (een punaisekop groot) van Pim werd gevonden. Daarbij zaten er zandsporen in zijn auto die in de polder voorkwamen. Onderzoeker Jacob Vis toonde aan dat die zandsporen aan alle Nederlandse kusten voorkomen. Henk H. bleek dat jaar diverse keren aan de kust te zijn geweest. Niets vreemds aan die zandsporen in de auto. Ook dat DNA-vlekje was niet opmerkelijk. Henk zei al voor zijn aanhouding dat hij een ontmoeting met Pim heeft gehad in november 2001. Bovendien is Henk geen homo.

II Wat ging aan Pim Overzier's dood vooraf?

Het verhaal van Pim Overzier

Pim Overzier vertelde tegen vrienden dat hij op maandagavond 3 december 2001 om 19.44 uur een telefoontje kreeg van een relatiebureau voor een 'date' met een onbekende vrouw. Dat gesprek duurde 19 minuten. De 'date' zou de volgende avond plaatsvinden om 18.00 uur. Hij zou opgehaald worden met een limousine en met de onbekende dame een diner krijgen van f. 200,00 per persoon. Het relatiebureau zou voor een passend cadeau en bloemen zorgen. Pim moest zich in een kostuum kleden. De hele avond zou een begeleider aanwezig zijn. Pim vermoedde dat de 'date' Rianne Ee zou zijn aan wie hij de week ervoor een kaartje zou hebben gestuurd of van plan was te sturen. De medewerker(ster) van het relatiebureau wilde niet bevestigen of het die Rianne Ee betrof. Pim dacht of hoopte dat zij het zou zijn.

De theorie van politie en OM

Volgens politie, OM en rechters heeft Henk H. op **vrijdag 30-11-2001** een brief of kaartje van Pim Overzier naar Rianne Ee onderschept en heeft hij daarna uit jaloezie Pim vanuit een telefooncel gebeld om hem de volgende dag met een zogenaamde 'date' in de val te lokken en te vermoorden. Rianne Ee was de vriendin van Henk.

Was er wel een brief en kan Henk H. die wel hebben gezien.

Pim Overzier zou op maandagmorgen 03-12-2001 tegen collega **Rianne B.** gezegd hebben dat hij donderdag 29-11-2001 voor de laatste buslichting een kaartje naar Rianne Ee had gestuurd. Die Rianne **B** speelde een opmerkelijke rol. Zij probeerde Pim te koppelen aan Rianne Ee. Dat wist Pim maar Rianne Ee wist niets.

Bart V., één van Pim Overziers beste vrienden, spreekt tegen dat op donderdag voor de buslichting een kaartje was gestuurd. Bart V. squashte op die donderdagavond 29-11-2001 vanaf 20.30 uur met hem. Pim zei hem dat hij van plan was Rianne Ee een kaartje te sturen, maar dat nog niet had gedaan. Bart V. kon dat zelf vaststellen, want tot 00.30 uur 's nachts was hij met Pim samen. Een kaartje dat op dat tijdstip nog niet is gepost kan onmogelijk dezelfde dag zijn bezorgd. Dat betekent dat het kaartje op vrijdag onmogelijk door Henk H. kan zijn gezien.

Everlien S., vriendin van Pim Overzier, geeft daarvan een bevestiging. Zij schreef in een brief aan vrienden dat Pim had gezegd dat hij **op vrijdag** een kaartje naar een meisje had gestuurd. Dat kaartje zou dan op zaterdag aangekomen zijn, maar die zaterdag pakte Rianne Ee zelf de post. Bovendien was Rianne Ee 35 jaar en bepaald geen meisje meer. Toch moest volgens het OM en de rechter Henk H. dat kaartje op vrijdag 30-11-2001 hebben gezien, terwijl dat volgens de verklaringen van Bart V. en Everlien S. onmogelijk is.

De vraag is of er wel een brief van Pim aan Rianne Ee. is geweest. Was het wel Henk H. die naar Pim belde? Was het wel Henk H. met wie Pim een afspraak had? Klopt het verhaal van Pim eigenlijk wel

Drie belangrijke ooggetuigen: Henk H. was niet de beller en niet de ‘dader’

Er zijn 3 belangrijke ooggetuigen, die echter allen door de rechter aan de kant werden geschoven. Deze getuigen zagen niet Henk H. maar andere mannen waarop hij niet leek.

* **William C.** zag op maandagavond 3 december 2001 ruim een kwartier lang een man in een telefooncel bellen. Dankzij de telefoonregistraties kon de politie vaststellen dat die man met Pim Overzier in gesprek was voor een afspraakje op dinsdagavond. William C. sprak de man nog aan op de lange duur van het gesprek. De beller was een Marokkaansachtige man van 35 jaar. Henk H. is echter een Hollands type man en lijkt in niets op een Marokkaans type en met zijn 57 jaar was hij zeker niet de beller naar Pim.

Aan William C. werden 10 foto's getoond van 10 mannen. Het waren alleen foto's die op Henk H. leken. Natuurlijk herkende William C. niemand, want er zaten geen foto's bij van marokkaansachtige mannen. De opzet van deze fotoconfrontatie was in alle opzichten fout, want getoonde foto's moeten volgens professor Wagenaar voldoen aan het signalement dat de getuige heeft gegeven. Toch moest Henk H. volgens de rechters de beller zijn. Een onbegrijpelijke conclusie.

* **Sasmona Van Z.**, buurvrouw van Pim Overzier, zag op 4 december 2001, op het moment dat hij volgens eigen zeggen een afspraak zou hebben (18.00 uur), een witte bestelbus met 2 vrouwen en een man. Het was overduidelijk dat deze 3 mensen voor Pim kwamen. Een vrouw veegde zelfs de autoruit van zijn auto schoon om vervolgens met de handen aan de ogen beter in de auto te kunnen kijken. Vervolgens keek zij naar Pims flat. Sasmona concludeerde dat de mensen voor Pim kwamen en dat hij een feestje had omdat de mensen heel netjes gekleed waren. De mensen waren 35 tot 45 jaar oud en de beschrijving van de man kwam niet overeen met Henk H. Bovendien heeft Henk geen witte bestelbus.

* **Annelies S.** zag op de plaatsdelict op 04-12-2001 te 20.00 uur de ‘dader’: een 45 jarige man met donker haar, bruine ogen en tanig afgetraind sportersgezicht. Daarbij zag zij een donkerblauwe Volvo. Echter de Volvo van Henk H. was zwart. Henk was toen 57 jaar, heeft helderblauwe ogen, grijs/wit haar en heeft geen tanig afgetraind sportersgezicht. In de fotoconfrontatie van 10 foto's herkende Annelies S. een andere man, die voor 90 % leek op de man die ze in de polder op de vermeende plaatsdelict zag.

Alle getuigen zagen andere betrokkenen en niet Henk H.

De rechter negeerde alle ontlastende verklaringen.

Maar welke belastende verklaringen koos de rechter dan wel als bewijs? Ja, welke?, want die zijn er niet. Het hele bewijs bestond eruit dat het OM en de rechters er vanuit gingen dat Henk H. met zijn auto in de polder stond, omdat er een minuscuul DNA-vlekje van Pim Overzier op de armsteun van de auto zat. Maar stond Henks auto wel in de polder? Wat was de waarde van dat DNA-vlekje? Was het vlekje wel van Pim?

III Hoe raakte Henk H. bij de zaak betrokken?

Hoe raakte Henk H. bij de zaak betrokken?

Henk H. was al jaren bevriend met Rianne Ee. Een vriendschap die het beste getypeerd kon worden als een vader-dochter-relatie. Ze verschilden 22 jaar. In meerdere opzichten een ongelijkwaardige relatie. Vandaar dat Henk al contact had gekregen met een andere vrouw. Rianne en hij hadden afgesproken dat ze goede vrienden zouden blijven. Rianne verklaarde later *'dat Henk positief zou staan tegenover een andere man in haar leven en haar het beste zou toewensen met een andere man'*. Toch bleef ze hopen op een relatie met Henk.

De koppelingspogingen van getuige Rianne B.

Intussen was een vriendin van Rianne Ee, Rianne **B.**, bezig om Pim Overzier (collega van Rianne **B.**) te koppelen aan Rianne Ee. Rianne Ee wist daar niets van.

Begin november 2001 trof Henk H. bij de woning van Rianne Ee een man aan, waarvan hij later concludeerde dat het Pim moet zijn geweest. Ze maakten samen een praatje, onder andere over de hoeveelheid wijn in de auto van Henk, die hobbywijnhandelaar was.

Het bezoek van de vermeende privé-detective

Eind november 2001 bezocht een man (waarvan Henk H. dacht dat het een soort privé-detective was) Henk met de mededeling dat een vreemde man Rianne Ee volgde en observeerde. Die vreemde man viel ook een jongen lastig en om die reden probeerde die privé-detective de identiteit van die man te achterhalen. Zo ontdekte hij dat Rianne Ee eveneens object van aandacht van die man was.

De inbraak in Henks woning en het gebruik van zijn auto

Op zaterdag 1 december 2001 werd er ingebroken in de woning van Henk H. In de week erna ontdekte Henk dat zijn reserve autosleutel weg was, zijn kentekenbewijs en zijn paspoort. Tevens vertelde een vriendin van Henk, Henriëtte S., dat zij op dinsdag 4 december 2001 een andere man in Henks auto zag rijden. Op 27 december 2001 werd met Henks auto een aanrijding veroorzaakt. De auto was doorgereden, maar werd een dag later weer op de plaats van de aanrijding geparkeerd. Henk had die dag zijn auto niet gebruikt.

Pim Overzier werd niet goed op een homo-ontmoetingsplaats

Door de aanname dat zijn auto gebruikt was ging Henk denken dat zijn auto een rol kon hebben gespeeld bij de vermissing van Pim Overzier. Dit vermoeden werd versterkt nadat een roodharige vrouw van eind dertig hem bezocht, die zich in eerste instantie presenteerde als iemand die Henk had aangeschreven naar aanleiding van een contactadvertentie. In een volgend gesprek met haar bleek dat het de moeder was van de jongen die door Pim was lastig gevallen. Van die vrouw hoorde Henk dat familie van haar de man (Pim kennelijk) had willen aanspreken op zijn houding, maar dat hij wegreed met een andere man, zodat de ontmoeting niet doorging. Ze hadden hem nog nagereden en gezien dat hij op een homo-ontmoetingsplaats niet goed werd en neerviel. Ze hadden hem daarna geholpen. Wat er precies gebeurde heeft Henk nooit geweten.

Henk ging geloven in een betrokkenheid van hem bij de vermissing van Pim Overzier

Henk is daarna gaan denken dat er kennelijk toch wat voorgevallen is of dat er een ongeluk is geweest. Na weken van vermissing raakte Henk er van overtuigd dat hij dood zou zijn. Door de aanname dat zijn auto erbij betrokken was is Henk, in de verwarring waarin hij verkeerde ten tijde van de verhoren, zelfs gaan geloven dat hij zelf iets met de vermissing te maken had. Nu achteraf weet hij zeker dat dat niet zo was.

Getuige Annemarieke de W. zag Henk lopen met de roodharige vrouw

Henks verhaal kwam de politie niet uit en ze bestempelden zijn verklaring als fantasie. Maar er bleek een getuige te zijn (Annemarieke de W.) die Henk met de vrouw met rood haar heeft zien lopen op 20 december 2001. De politie ontdekte een vrouw (getuige Marja W.) met wie Henk op 15 november 2001 een wandeling maakte. Maar dat was ruim een maand eerder. Bovendien was deze vrouw heel anders gekleed dan de vrouw die getuige Annemarieke de W. beschreef en eens stuk ouder.

Toch maakte de politie de rechter wijs dat het dezelfde vrouw betrof. Dat was aantoonbaar onjuist. De rechter accepteerde het verhaal van de politie en negeerde de verklaring van getuige De W.

Er werd dus geen onderzoek ingesteld naar deze vrouw en evenmin vond er een goed onderzoek plaats naar de door Henk vermoede privé-detective.

Henks verhaal mocht kennelijk niet waar zijn.

IV Er is geen bewijs voor Henks betrokkenheid noch voor moord

Rianne Ee en Pim Overzier hadden geen contact met elkaar

Het bijzondere is dat Pim en Rianne Ee elkaar niet kenden. Rianne Ee verklaarde dat zij geen interesse in Pim had, of welke andere man dan ook, en dat zij hem dat ook zou hebben laten weten als ze een brief van hem had ontvangen. Bijzonder is dat Rianne Ee nog tijdens Henks detentie uitsprak dat zij hoopte met Henk te kunnen samen wonen in zijn nieuwe huis.

Waarom zou Henk H. Pim willen vermoorden? Rianne en Pim hadden geen contact met elkaar. Daarnaast had Henk reeds contact gekregen met een andere vrouw. Bovendien kende niemand Henk als een jaloers mens.

Geen bewijs voor moord en geen bewijs van daderschap van Henk H.

Tunnelvisie, oogkleppen, hardnekkigheid, tegen beter weten in vasthouden aan een ingenomen standpunt, angst voor gezichtsverlies etc. moet er de oorzaak van zijn dat politie en OM bleven vasthouden aan een moord en dat Henk H. de dader was, ondanks dat het ene na het andere ontlastende bewijs boven tafel kwam dat het geen moord betrof en dat Henk niet de dader kon zijn. De verklaringen van met name William C, Annelies S. en Sasmona van Z. maakten dat meer dan duidelijk, terwijl de enige aanwijzingen voor een doodsoorzaak wezen op een acuut hartfalen: een natuurlijke dood.

V Hoe en door wie werd Pim Overzier begraven?

Pim Overzier werd begraven, maar door wie? Niet door Henk H.

Pim werd begraven op een geheime homo-ontmoetingsplaats in de Flevo-polder bij Dronten. Dat feit en de wijze waarop hij werd begraven gebruikte de rechter als bewijs. Maar was Henk H. in de polder en was het zijn auto die daar stond? We weten al dat Annelies S. een ander type man zag met een donkerblauwe Volvo en dat Pim geen verwondingen had die het DNA-vlekje kon verklaren. We weten dat Henk H. een zwarte Volvo had. Zwart en donkerblauw kunnen in het donker verward worden, maar Annelies S. en haar kinderen waren zeker van de kleur: *“Ik had heldere verlichting op mijn auto en kon de kleur van de auto goed zien en ook de man die er bij stond, aldus Annelies.* Het moet een kleur zijn geweest die zich laat onderscheiden van zwart. Het was dus niet Henks Volvo.

Het graf

Het graf was één meter diep en twee meter lang. Foto's tonen dat Pim daar verzorgd lag: languit, de stropdas recht, de ogen gesloten. Het graf was met afgezaagde takken die rechtop in de grond staken en met gestapelde stammetjes gemarkeerd. Hij werd dus niet in een graf gedumpt en niet om hem te verbergen, zoals de officier van justitie beweerde. Het begraven zegt dus niets over een onnatuurlijke dood. Dat men Pim niet zomaar wilde laten liggen en hem piëteitsvol begroef duidt op zorg en respect voor hem. Metgezellen meldden zich niet. Waren zij bang om problemen te krijgen met zijn overlijden? Niet onbegrijpelijk. Kreeg Henk H. geen 20 jaar terwijl hij niets met Pims vermissing en overlijden te maken had!

Kledingbeschrijving wijst niet op een worsteling/verstikking/verwuring

Dr. Visser gaf een beschrijving van de kleding van Pim Overzier. Die beschrijving toont aan dat de staat van de kleding geen aanwijzingen bevat dat er een gevecht of een worsteling heeft plaatsgevonden. Dr. Visser: *‘om de kraag van het overhemd (op gebruikelijke plaats) bevond zich een stropdas. De knopen van het overhemd aan de voorzijde waren allen gesloten’.* Als er een worsteling gevolgd door een verstikking of verwuring zou hebben plaatsgevonden zouden er ongetwijfeld knoopjes van het overhemd gesneuveld zijn en was de stropdas een onontwarbare knoop geworden. Zowel het onbeschadigde lichaam als de onbeschadigde staat van de kleding toont aan dat geen gevecht of worsteling heeft plaatsgevonden.

De positionering van de kleding wijst niet op versleping.

De officier van justitie vertelde de rechter dat de positionering van de kleding van Pim Overzier duidde op slepen. Professor Derksen toonde aan dat aan de kleding juist te zien was dat hij door meer personen naar het graf gedragen werd. Bij onderzoek door het NFI (Nederlands Forensisch Instituut) werden geen sleep- en krassporen op lichaam, kleding en schoenen gevonden.

Het NFI maakte geen melding van restjes van bosmaterialen, zoals schors, mos, bladeren en takjes die zich op de kleding hadden moeten bevinden als Pim was verslept. Er zouden ook groene strepen op de kleding moeten zitten. De reconstructie maakte duidelijk dat verslepen praktisch net zo zwaar is als tillen.

VI Zou verstikking de doodsoorzaak kunnen zijn?

Hoe kon Henk H. wegens verstikking van Pim Overzier veroordeeld worden?

Dat kwam doordat dr. Visser ging speculeren over de doodsoorzaak. Dr. Visser beweerde namelijk dat verstikking subtiel kan gebeuren en dat daardoor niet altijd te zien is of er verstikking heeft plaatsgevonden. Het is pure speculatie geweest van patholoog-anatoom, politie, OM en Rechters dat er sprake zou kunnen zijn geweest van verstikking. Er was namelijk niets dat op verstikking wees. De patholoog-anatoom beweerde nog dat sporen van verstikking verloren kunnen zijn gegaan tengevolge van de ontbinding van het lichaam. Opvallend was dat van ontbinding nauwelijks sprake was, ondanks de lange periode dat het lichaam begraven was. Of Henk H. fysiek wel in staat zou zijn geweest om de veel grotere Pim Overzier subtiel te verstikken vroeg kennelijk niemand zich af.

Dr. Visser: andere bronnen van onderzoek moeten het bewijs leveren

In de twijfel van dr. Visser zag de rechter de mogelijkheid van verstikking, ondanks dat niets op verstikking wees. **Dr. Visser wees het gerechtshof er nog op dat andere bronnen het bewijs voor verstikking zouden moeten leveren, maar dat hij geen bewijs voor verstikking had gevonden.** Helaas leek het Gerechtshof niet meer te stuiten in haar overtuiging dat het hier een moord moest betreffen en dus zagen alle rechters over het hoofd dat andere bronnen van onderzoek het bewijs moeten leveren voor verstikking en geweld.

Er zijn geen andere bronnen die op verstikking wijzen.

Dat er geen andere bronnen zijn die op verstikking wijzen, bevestigde zelfs de Hoge Raad. Omdat ook patholoog-anatoom dr. Visser geen aanwijzingen vond voor verstikking, ontbreekt derhalve ieder bewijs voor verstikking. Toch verklaarden de rechters Pim Overzier tot een verstikte man, zonder onderzoek of de kop kleinere en 25 kg lichtere Henk H. de veel grotere en 20 jaar jongere Pim wel subtiel zou kunnen verstikken. De vraag is of zelfs één grote krachtpatser in staat zou zijn geweest om de grote Pim zonder sporen te overweldigen. Bovendien is verstikking niet iets wat je eventjes doet. Volgens deskundigen duurt verstikking 6 tot 10 minuten en al die tijd moet iemand onder controle worden gehouden en de adem ontnomen worden. Henk zou als tengere en veel kleinere man, die niet over gevechtvaardigheden beschikt, Overzier hoogstens de schedel in kunnen slaan, maar dat is niet gebeurd. De schedel was gaaf, verklaarde de patholoog-anatoom.

VII De huisarts en het medisch dossier van Pim Overzier

De onzorgvuldige uitspraken van patholoog-anatoom dr. Visser

De huisarts van Pim schreef *‘dat Pim Overzier **bij zijn weten** geen ziekelijke afwijkingen van betekenis had tengevolge waarvan hij een verhoogde kans op overlijden zou hebben’*.

Dit ene zinnetje van de huisarts speelde een cruciale en doorslaggevende rol in de argumentatie van dr. Visser. Hij beriep zich op deze verklaring van de huisarts toen hij stelde dat *‘Pim Overzier geen ziekten had waaraan hij zou kunnen overlijden en dat er daarom geen reden was om aan te nemen dat hij een natuurlijke dood was gestorven’*

Dr. Visser gaf de verklaring van de huisarts onjuist weer

Helaas gaf dr. Visser bij de rechter de woorden van de huisarts onjuist weer, want de huisarts schreef *‘**bij mijn weten**’ heeft Pim Overzier geen ziekelijke afwijking van betekenis.....etc.’*

Dat *‘**bij mijn weten**’* zag dr. Visser over het hoofd, terwijl juist die woorden duidelijk maken dat de huisarts zelf er vanuit ging dat hij niet alles hoeft te hebben geweten.

De vraag is dan ook of de huisarts wel alles heeft geweten en alles heeft gezegd. We weten inmiddels dat de huisarts essentiële informatie niet heeft verteld of niet heeft geweten.

Wat de huisarts verzweg of niet wist

Uit getuigenverklaringen van o.a. zus Petra en tennisleraar Joost v.d. M. bleek dat er ernstige problemen waren geweest in de gezondheid van Pim Overzier. Zus Petra verklaarde dat haar broer tijdens een vakantie in Tunesië om onverklaarbare reden bewusteloos op de grond viel en naar het ziekenhuis werd gebracht. Hij had volgens de zus en volgens de tennisleraar een schedelbasisfractuur en een schedelbreuk. De patholoog-anatoom vond daarvan echter niets terug, terwijl bekend is dat breuken altijd sporen achterlaten. Op medisch advies mocht Pim niet meer vliegen. In Apeldoorn raadpleegde hij een neuroloog. Zus Petra verklaarde dat Pim sinds Tunesië vergeetachtiger was geworden en hij zei tegen haar dat hij minder dingen tegelijk kon doen.

Waarom weigerde de huisarts het medisch dossier?

Waarom vertelde de huisarts niet wat hij allemaal van Pim Overzier wist? Waarom weigerde hij het medisch dossier? Moest er iets verborgen blijven? Waarom eiste de patholoog-anatoom dat medisch dossier niet op?

Dat is zeker een relevante vraag, want die minimale verklaring van de huisarts werd door dr. Visser en door het Hof aangehaald om duidelijk te maken dat Pim geen ziekten onder de leden had tengevolge waarvan hij zou kunnen overlijden. Wat wist de huisarts eigenlijk wel en wat niet?

VIII Een natuurlijke dood

De enige aanwijzingen wezen op een natuurlijke dood: een acuut hartfalen

De advocaat van Henk H., Mr. A. van Voorthuizen, vroeg in 2003 aan de patholoog-anatoom dr. van de Molengraft van het Rijnstate Ziekenhuis te Arnhem een second-opinion over de doodsoorzaak.

Dr. van de Molengraft is klinisch patholoog-anatoom. Zo'n arts onderzoekt met name de oorzaken van natuurlijke overlijdensgevallen in tegenstelling tot een forensisch patholoog-anatoom als dr. Visser die meer gericht is op onnatuurlijke doodsoorzaken.

Het was juist klinisch patholoog-anatoom dr. van de Molengraft die ontdekte dat in het sectierapport van dr. Visser 2 aspecten in combinatie met elkaar kunnen duiden op een acuut hartfalen en dus een natuurlijke dood:

1. de verkleuring van de longen in combinatie met
2. de aanwezigheid van rode bloedcellen in de longblaasjes.

Het is deze combinatie van factoren die wijzen op de mogelijkheid van een acute hartstilstand c.q. een acuut hartfalen en dus een natuurlijke dood.

De forensisch patholoog-anatoom dr. Visser bevestigde naderhand de mening van dr. van de Molengraft.

De blunder van de rechters : een voor iedereen zichtbare dwaling

Dr. Visser en dr. van de Molengraft waren het eens: er zijn aanwijzingen die kunnen duiden op een natuurlijke dood: een acuut hartfalen. Het zijn de enige aanwijzingen voor een doodsoorzaak: **een natuurlijke dood**, terwijl er voor een onnatuurlijke dood geen enkele aanwijzing op of aan het lichaam werd gevonden.

Je zou zeggen dat dit ook voor de rechters van Het hof niet mis was te verstaan.

Helaas: niet voor de rechters van Het hof in Arnhem. De rechters schoven de verklaring van dr. van de Molengraft aan de kant met het argument dat hij maar klinisch patholoog-anatoom was, terwijl dr. Visser jarenlang forensisch-patholoog-anatoom was.

Dat laatste zal ongetwijfeld waar zijn, maar aangezien dr. Visser het met dr. van de Molengraft eens was maakt het helemaal niet uit of de één klinisch- en de ander forensisch patholoog-anatoom is. Onbegrijpelijk, die argumentatie van de rechters. En zo werd een ontlastende verklaring over een natuurlijke doodsoorzaak van tafel geveegd. Zo bleef Pim Overzier een vermoorde man en bleef Henk H. de dader en kreeg 20 jaar. Ongelooflijk.

Onderzoek naar een genetische hartafwijking van Pim Overzier

N.a.v. de opmerkingen van patholoog anatoom dr. van de Molengraft werd door advocaat mr. G.J. Knoops met instemming van het OM een onderzoek gestart naar een mogelijke genetische hartafwijking van Pim. Dit onderzoek werd mogelijk doordat het NFI het hartweefsel van Pim had bewaard. Het onderzoek werd uitgevoerd door dr. van Langen van de afdeling genetica van het AMC. Het heeft aan het licht gebracht dat Pim Overzier een genetische afwijking had die onder stressvolle omstandigheden kan leiden tot een acute dood. Deze genetische afwijking zou wel eens de oorzaak kunnen zijn van de bewusteloosheid in Tunesië. Dat wordt aannemelijker nu de patholoog-anatoom geen sporen van een schedelbreuk aantrof.

Dr. Visser is van de gezondheidsproblemen niet op de hoogte geweest en daarom is de rechter niet door hem geïnformeerd over deze ernstige problemen. Er is alle reden om aan te nemen dat dr. van de Molengraft het goed heeft gezien. Aangezien dr. Visser het met hem eens was lijkt een natuurlijke dood ten gevolge van een acuut hartfalen het meest voor de hand te liggen.

Het falen van het NFI (het Nederlands Forensisch Instituut)

Ondanks dat de patholoog-anatoom dr. van de Molengraft te Arnhem al in 2003 aanwijzingen zag voor een acuut hartfalen en dr. Visser van het NFI het met hem eens was, werd er geen onderzoek door het NFI naar een mogelijke genetische afwijking gedaan. Waarom niet?

IX Het OM en de politie proberen hun hachje te redden

Door de rechter vastgestelde doodsoorzaken (zonder een spatje bewijs)

Het Gerechtshof heeft op voordracht van het OM een serie doodsoorzaken geformuleerd die plaats gevonden zouden kunnen hebben: namelijk: ‘verstikking of verwurging of levend begraven, in ieder geval ademhalingsbelemmering en/of geweld met de dood tot gevolg’. Volgens het Hof moet één van deze oorzaken de doodsoorzaak zijn. Maar welke moet dat dan zijn als voor al die doodsoorzaken geen spoor van bewijs werd gevonden?

De rechter oordeelde dat het om een vorm van ademhalingsbelemmering moest gaan, omdat sporen van verstikking verloren kunnen zijn gegaan. Een onbegrijpelijke misser van de rechter want de patholoog-anatoom heeft geen enkel bewijs voor verstikking gevonden. Bovendien hoe zou de tengere Henk zo'n grote man als Pim kunnen verstikken?

Waar blijkt uit dat in ieder geval de ademhaling werd belemmerd?

Hoe de rechter er bij komt dat in ieder geval de ademhaling werd belemmerd is een raadsel. Dr. Visser heeft klip en klaar gezegd dat hij voor verstikking noch voor verwurging noch voor levend begraven enig bewijs heeft gevonden. Er zaten geen verstikkingssporen op het lichaam en geen sporen van verwurging. In mond, neus, luchtwegen en longen zat geen korrel aarde of zand. Van levend begraven is dus geen sprake. Ieder spoor van geweld ontbrak. Dr. Visser verklaarde dat hij geen bloeduitstorting had aangetroffen. Zowel de vitale als niet vitale lichaamsdelen waren onbeschadigd. De schedel was gaaf.

Waar is het bewijs van moord?

Als de patholoog-anatoom geen bewijs voor een moord heeft gevonden en de overige bronnen (bijvoorbeeld getuigenverklaringen) eveneens geen bewijs leveren, dan is er geen bewijs voor een moord. Hoe kon Het hof dan alle doodsoorzaken bewezen verklaren? Alleen omdat die doodsoorzaken niet zijn uit te sluiten? Dat heeft toch niets meer met bewijs te maken. Er zullen nog veel meer doodsoorzaken zijn die dr. Visser niet kon uitsluiten.

De valsheid in geschrifte (fraude) van politieagent Van M.

Twee particuliere rechercheurs, Paalman en de Roy van Zuydewijn, ontdekten een geval van fraude van een agent, die met een vals proces-verbaal probeerde te verbloemen dat Pim maanden eerder had kunnen worden gevonden als die agent zijn werk goed had gedaan. Door die late vondst van het lichaam kon de patholoog-anatoom het lichaam minder goed beoordelen en werd de familie Overzier onnodig maandenlang in onzekerheid gelaten over hun zoon en broer. Agent Van M. schreef een frauduleus rapport, waarin hij net deed alsof de politie wel onderzoek had gedaan.

X Deskundigen schrijven over de fouten van het OM

Schrijver Jacob Vis : geen bewijzen, alleen maar veronderstellingen

Reeds in 2007 toonde de schrijver Jacob Vis in zijn boek *Het Rijk van de bok* aan dat Henk H. ten onrechte werd veroordeeld. Een veroordeling op grond van een verondersteld motief, een veronderstelde moord en een veronderstelde dader, met een voorbijgaan aan een grote hoeveelheid ontlastende bewijzen en ontlastende getuigenverklaringen, terwijl de belastende bewijzen het woord bewijs niet waardig zijn. De veroordeling deugt dus niet, aldus Jacob Vis, die na overleg met de geneticus dr. Van Langen al het vermoeden uitsprak dat Pim aan een genetische hartafwijking kon zijn overleden.

Wetenschappers vroegen de minister om het onderzoek te heropenen

Zowel de schrijver Jacob Vis als de hoogleraren, Derksen en Van Koppen hebben de minister gevraagd om een nieuw onderzoek. Zij toonden aan dat Henk H. Pim Overzier niet kan hebben vermoord omdat een reconstructie en diverse lichamelijke onderzoeken aantoonde dat Henk niet over de vaardigheden en de kracht beschikte om Pim zonder sporen van geweld te overweldigen. Daarbij wezen de wetenschappers erop dat getuigenverklaringen aantoonde dat er andere mensen betrokken waren bij de gebeurtenissen met betrekking tot Pim en niet Henk.

‘Het Om in de fout’ van professor Derksen

Professor Ton Derksen beschreef de zaak Henk H. in zijn boek *‘Het OM in de fout’*. Hij somde 22 manco’s in de opsporing en de presentatie van het bewijs op, waarmee de rechter op het verkeerde been werd gezet. Met leugens, met het achterhouden van informatie, met misleidend formuleren, naar willekeur handelend, met kardinale argumentatiefouten en met geslotenheid voor kritiek heeft het OM zijn werk gedaan, aldus professor Derksen.

‘De slapende rechter’

In hun boek *‘De slapende Rechter’* schreven de hoogleraren Wagenaar, Israëls en Van Koppen *‘dat een sectie zonder resultaat wordt gekauwd en nog eens gekauwd totdat het hof denkt dat de kans op een natuurlijke dood zeer klein is en dus een moord zeer waarschijnlijk. Nog erger: misschien is hij wel levend begraven, fantaseert het hof met steun van het NFI’*.

XI Concludeerde het Om te snel tot ‘moord’?

Overzier werd tot vermoorde man verklaard nog voor hij werd gevonden

Pim Overzier werd vermist op 4 december 2001. Eerst op 26 maart 2002 werd zijn lichaam gevonden in de Flevopolder. Hij lag begraven op een homo-ontmoetingsplaats.

Reeds vanaf zijn aanhouding door de politie op 27 januari 2002 werd Henk H. beschuldigd van moord of doodslag op Pim, terwijl op dat moment niemand nog (ook de politie niet) kon weten dat hij dood was. Hij was nog slechts vermist.

Kon het OM niet meer terug?

Veel te vroeg ging het OM uit van moord en kennelijk kon men na maandenlange onderzoeken niet meer terug, ondanks dat er geen spoor van geweld te zien was noch sporen van vergiftiging noch van drogering, terwijl er duidelijke getuigenverklaringen waren die wijzen op de betrokkenheid van andere mensen bij de gebeurtenissen rond Pim Overzier. Die getuigenverklaringen wijzen niet op Henk H.

Het OM bleef volhouden dat het een onnatuurlijke dood moest zijn omdat Pim was begraven op een homo-ontmoetingsplaats. De officier van justitie meende dat Henk een motief had om Pim te vermoorden, omdat die een oogje zou hebben op zijn vriendin Rianne E. Het zou dus om een moord uit jaloezie gaan.

Niemand kende Henk H. als een jaloers mens

Alleen kende niemand Henk H. als een jaloers persoon. Vrienden, zijn ex-echtgenote en zijn vriendin Rianne verklaarden allen dat Henk beslist geen jaloers mens was. Bovendien hadden de vriendin van Henk (Rianne Ee) en Pim op geen enkele wijze contact met elkaar en had zij geen belangstelling voor hem. Daarnaast had Henk al maanden contact met een andere vrouw.

XII Henk H. fysiek niet in staat vermeende moord te begaan.

Een onderzoek had ongelijk OM en Rechters aan kunnen tonen

De rechter weigerde een onderzoek waaruit zou kunnen blijken dat Henk H. niet in staat was iemand met het postuur van Pim Overzier te overweldigen, te verstikken en te dragen.

Na jaren van touwtrekken werd uiteindelijk in 2009 met toestemming van het OM alsnog door twee wetenschappers een onderzoek gedaan naar de kracht en naar de vechtsportvaardigheden van Henk.

Dit onderzoek toonde aan dat Henk niet over de kracht en de vaardigheden beschikt om een man overeenkomend met het postuur van de veel grotere Pim te overweldigen, te verstikken of te verwurgen. Met deze uitslag werd duidelijk dat de rechters een onjuiste beslissing hadden genomen door toentertijd geen onderzoek te doen naar de kracht en de vaardigheden van Henk.

Kon Henk H. deze vermeende moord fysiek hebben begaan?

Volgens OM en het Gerechtshof moet Henk H. in staat zijn geweest Pim Overzier te vermoorden. Hoe hij dat voor elkaar moet hebben gekregen heeft het gerechtshof niet uitgewerkt. Het Hof weigerde een reconstructie of een onderzoek hoe Henk dat voor elkaar moet hebben gekregen met als argument dat “we niet weten wat er is gebeurd, dus een reconstructie heeft geen zin”, aldus Het hof.

Maar als het Hof niet weet wat er is gebeurd, hoe kunnen zij dan beweren dat Henk H. Pim Overzier heeft vermoord? De patholoog-anatoom heeft immers gezegd dat hij geen aanwijzingen voor een moord heeft gevonden?

Maar als waar is wat het OM en de rechters beweren, namelijk dat Pim werd vermoord door Henk, dan moet Henk in ieder geval tot bepaalde handelingen in staat zijn geweest:

1. hij moet in staat geweest zijn om Pim te overweldigen
2. hij moet in staat geweest zijn om hem subtiel te verstikken of te verwurgen
3. hij moet in staat geweest zijn om hem in en uit de auto te dragen
4. hij moet in staat zijn geweest hem te dragen door een lastig terrein met greppels en obstakels (boomstronken, bomen, takken)
5. hij moet in staat geweest zijn om binnen een 1/2 uur een graf te graven en Pim daar in te leggen en het graf te dichten. Klik op [tijdlijn](#) voor meer informatie.

Deze handelingen moeten hebben plaatsgevonden en zijn te onderzoeken, ook al dacht de rechter toen van niet. De omstandigheden zijn bekend: het was aardedonker (dat konden de rechters zelf vaststellen toen ze tijdens de schouw in het donker hun schoenen niet konden zien). Op 8 januari 2008 vond een onderzoek plaats van die handelingen waarvan zeker is dat die moeten hebben plaatsgevonden indien er sprake zou zijn van een moord door Henk.

Het onderzoek in de polder en het medisch onderzoek

Henk H. was bij zijn aanhouding in 2002 57 jaar. Hij is 1.75 lang en weegt 65 kg.

Pim Overzier was toen 37 jaar, 1.92 lang en woog ± 90 kg.

Een wetenschappelijk en zes uur durend lichamelijk onderzoek in het UMC naar de fysieke mogelijkheden van Henk H. toonde met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aan

dat het niet mogelijk is dat hij een persoon met het postuur van Pim heeft kunnen overmeesteren, verslepen of dragen.

Het resultaat van de onderzoeken op de vermeende plaatsdelict, dat eveneens zes uur duurde, bevestigde dat het met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid niet mogelijk is dat Henk een persoon met Pims postuur heeft kunnen overmeesteren en dragen en niet in staat is om binnen de beschikbare tijd een graf te graven van 200 x 50 x 100.

Onderzoek toonde aan dat Henk H. geen vechtsportvaardigheden bezit

Op Papendal werd door een wetenschapper en vechtsportspecialist in bijzijn van prof. Derksen een onderzoek gedaan naar de fysieke capaciteiten van Henk H.

Uit dit onderzoek bleek:

- a. dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat Henk H. over de randvoorwaardelijke psychomotorische competentie beschikte om iemand met het postuur van Pim Overzier te kunnen overmeesteren;
- b. dat Henk H. de voor verwurging vereiste technieken niet beheerste;
- c. dat Henk H. deze technieken dus nooit met succes zou hebben kunnen toepassen;
- d. dat met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid gesteld kan worden dat een *fysiek aanzienlijk lichtere persoon niet in staat is een fysiek zwaarder persoon te verwurgen. Dit laatste hebben de oriënterende experimenten aangetoond*

Het onderzoek maakte duidelijk dat wanneer er sprake is geweest van het verwurgen (verstikken) dit zichtbare sporen moet hebben achter gelaten. De eindconclusie luidde: *‘Uitgaande van het verschil in lichaamsbouw en het ontbreken van aantoonbare anatomische of toxicologische sporen, die wijzen op het gebruik van hulpmiddelen of een fysieke overmeestering, kan met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid worden gesteld dat de heer H. niet in staat is geweest om de heer Overzier van het leven te beroven door verwurging of verstikking.*

Hiermee sluit ik met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid iedere vorm van verwurging of verstikking uit.’

Henk H. in 2008 even sterk (of zwak) als in 2002

Gedurende zijn detentie is Henk H. er fysiek niet op achteruit gegaan. Henk heeft gedurende zijn detentiejaren intensief gesport, zodat hij bij een hart-inspanningstest in 2008 nog hoger scoorde dan bij de test die hem in 2002 werd afgenomen. Daarom is de uitslag van de onderzoeken naar zijn fysieke capaciteiten representatief voor zijn fysieke conditie in december 2001, aldus bleek uit wetenschappelijk onderzoek in het UMC.

XIII Ontlastende bewijzen op een rij

De theorie van het OM en de Rechter kan niet juist zijn

Uit onderstaand overzicht wordt duidelijk dat Henk H. niet de man was die op enigerlei wijze verantwoordelijk was voor de vermissing van Pim Overzier. Toch bleef het OM volhouden dat Henk de dader was. Wat waren de ontlastende bewijzen:

- * Op 27 januari 2002 werd Henk aangehouden door de politie. Het enige wat de politie op dat moment tegen hem in handen had waren roddelverhalen, die met name afkomstig waren uit de hoek van zijn ex-echtgenote.
- * In de maand februari 2002 werd duidelijk dat Henk niet de beller was die namens een relatiebureau belde naar Pim Overzier. Dat bleek een Marokkaans type man te zijn.
- * In de maand februari 2002 bleek uit de verklaring van getuige Bart V. en Everlien S. dat Henk op vrijdag 30 november 2001 geen brief van Pim aan Rianne Ee kan hebben gezien, omdat die brief niet voor half één 's nachts kan zijn gepost en derhalve onmogelijk diezelfde dag kan zijn aangekomen.
- * Uit de diverse getuigenverklaringen, waaronder die van zijn ex-echtgenote en vriendin Rianne, bleek dat Henk beslist geen jaloers persoon is. "Verre van dat", beweerde zijn vriend. "Ik kan jaloezie niet bij Henk plaatsen", verklaarden diverse anderen.
- * Op 26 maart 2002 werd duidelijk dat getuige Annelies S. een ander type man in de polder zag staan nabij het graf van Pim en dat die man in een donkerblauwe Volvo reed. Bovendien herkende zij een andere man in de fotoconfrontatie.
- * Op 31 mei 2002 bleek uit het sectierapport dat de patholoog-anatoom dr. Visser geen doodsoorzaak kon vaststellen en dat uit zijn bevindingen niet bleek dat er op Pim geweld was toegepast en dat er geen sporen van verstikking of verwurging waren.
- * Het bloedvlekje noemde dr. Visser onverklaarbaar omdat hij geen sporen van letsels had gevonden. Het moet wel van de eerdere ontmoeting van Henk met Pim afkomstig zijn, mogelijk bij het uit de doos halen en bekijken van wijnflessen;
- * Uit de getuigenverklaringen afgelegd gedurende de eerste maanden na Pims vermissing bleek reeds dat vele getuigen duidelijk maakten dat hij met stevige levens- en werkproblemen te kampen had. Desondanks werd hij door de officier van justitie getypeerd als een man zonder problemen.
- * In november 2003 bleek uit de getuigenis van bosbouwkundige Jacob Vis dat de sporen van zand en aarde die in de auto van Henk werden aangetroffen niet exclusief in de polder voorkwamen, maar langs alle Nederlandse kusten en voormalige kusten.
- * In november 2003 werden er door dr. Van de M. in het sectierapport van dr. Visser twee bewijzen gevonden die in combinatie met elkaar konden duiden op een acuut hartfalen, dus een natuurlijke dood. Voor het Hof bevestigde dr. Visser deze mening van zijn collega.
- * Een oude schop die in de tuin van Henk werd gevonden en waarop zandsporen voorkwamen die ook in de polder voorkomen, bleek aantoonbaar niet van Henk te zijn. Dat werd duidelijk uit de verklaring van zijn tuinman, die zei dat de oude schop van Henk al in het begin van 2001 door hem was gebroken en dat hij een nieuwe schop had gekocht. Henk had geen oude schop meer; toch werd die oude schop als bewijs gebruikt.
- * Henk zei in een (door de politie opgenomen telefoongesprek) tegen zijn zoon dat hij er vanuit ging dat zijn auto werd gezien, nadat hij van medege-detineerden had gehoord dat dit in Opsporing Verzocht was gezegd. Omdat Henriëtte S. een andere man met Henk's auto had zien rijden en er met Henk's auto een aanrijding was veroorzaakt waar hij niet bij was, kon hij

er terecht van uitgaan dat zijn auto was gezien. Politieagent van T. schreef op dat Henk in dat telefoongesprek toegaf dat hij met zijn auto in de polder was geweest. Dat is niet de waarheid, want dat heeft Henk niet gezegd. Gelukkig bleek de juiste uitspraak van Henk op een bandje te staan en kon de advocaat van Henk aantonen dat de politieagent van T. een oneerlijk verslag had gemaakt van het telefoongesprek van Henk met zijn zoon. Toch werd de uitspraak die Henk niet deed even vrolijk voor het bewijs gebruikt.

In Opsporing Verzocht werd inderdaad Henk's auto getoond waarna Annelies S. meldde dat zij een Volvo had gezien. Later werd duidelijk dat zij een donkerblauwe Volvo had gezien en geen zwarte, zodat zonneklaar werd dat het Henk's auto niet kan zijn geweest.

Al die ontlastende bewijzen zijn door het OM en het Hof gepresenteerd als belastende bewijzen. Die zogenaamde bewijzen gaan uit van de veronderstelling dat er sprake is van een moord door Henk H., terwijl er geen enkele deskundigenverklaring is die ook maar enige aanwijzing voor een moord heeft gevonden. Alle getuigenverklaringen wijzen op de betrokkenheid van andere mensen. Er zijn geen getuigenverklaringen die Henk H. hebben waargenomen.

Al ruim 8 jaar gevangen voor moord die er niet was en die hij niet beging

En zo zit Henk H. al ruim 8 jaar gevangen in de gevangenis van Zutphen, zonder dat er een moord werd gepleegd, zonder dat hij überhaupt fysiek in staat kan zijn geweest om een man met het postuur van Pim Overzier te overweldigen en subtiel te verstikken en zonder dat hij ook maar enigszins verantwoordelijk was voor de gebeurtenissen met betrekking tot Pim.

Wat Pim ook mag zijn overkomen en wie er ook bij zijn overlijden betrokken was, Henk was er niet bij. De enige getuigenverklaringen die er zijn wijzen op de betrokkenheid van een Marokkaanse type man die naar Pim belde, een 45 jarige man met donker haar en bruine ogen die door Annelies S. in de polder op de plaats-delict werd gezien en een andere man (en twee vrouwen) die door getuige Sasmona Van Z. bij de auto en flat van Pim werden gezien.

XIV Meest waarschijnlijke gang van zaken

Meest waarschijnlijke gang van zaken

Er kwam bij de advocaat een e-mail binnen van iemand die bij het overlijden van Pim Overzier aanwezig was. De advocaat mailde terug, waarop hij een telefoontje kreeg van de e-mailschrijver. De Officier van Justitie weigerde opsporing te doen, waarmee hij een ideale kans liet liggen om de identiteit van een getuige van het overlijden van Pim te achterhalen. Uit de e-mail bleek dat Pim Overzier op een homo-ontmoetingsplaats onwel werd en daar overleed. Degenen die bij hem waren hebben hem in paniek begraven omdat zij hem niet zomaar wilden laten liggen en uit angst dat zij voor dat overlijden verantwoordelijk zouden worden gesteld. Tevens had een rol gespeeld dat zij niet voor anderen wilden weten dat zij homo-ontmoetingsplaatsen bezochten.

Pim lijkt dus inderdaad een andersoortige afspraak te hebben gehad, die hij kennelijk voor anderen wilde verbergen. Waarom Pim Rianne Ee ten tonele voerde is een raadsel.

Er zijn geen bewijzen dat Pim mocht aannemen dat hij op die dinsdagavond 4 december 2001 een afspraak had met Rianne Ee. Rianne Ee moest die dinsdagavond werken, dat had Pim eenvoudig kunnen vaststellen door collega Rianne B. te bellen die immers aan het koppelen was. Bovendien bleek uit de getuigenverklaringen dat Pim geen bevestiging kreeg van de beller namens een relatiebureau dat hij een afspraak met Rianne Ee zou hebben. Over het hoofd werd gezien dat Pim dat zelf ook niet geloofde. Zijn vader verklaarde dat Pim op maandagavond 3 december 2001 tegen hem zei "*dat hij zich niet kon voorstellen dat zij (Rianne) bij een dergelijk bureau stond ingeschreven*".